

[Nhà Xác Hệ Liệt] – Chiếc Chìa Khóa

Contents

[Nhà Xác Hệ Liệt] – Chiếc Chìa Khóa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5

[Nhà Xác Hệ Liệt] – Chiếc Chìa Khóa

Giới thiệu

Editor : AlexTran7747Thể loại: Đàm mỹ – Hiện đại – Kinh dị. Thuộc hệ liệt: Nhà xác. Tôi vẫn luôn nắm chặt chiếc chìa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-xac-he-liet-chiec-chia-khoa>

1. Chương 1

Máy giặt quần áo

Ngày hôm qua cùng A Xảo cãi nhau, cậu ta hình như vẫn còn đang giận.

Tôi đem bữa sáng đặt lên bàn, đi đến trước cửa phòng A Xảo, mới xoay một nửa cái tay nắm thì thấy khựng một cái, cửa khóa....

Tôi liền gõ cửa: “A Xảo, mở cửa, dậy ăn sáng nào.”

Toàn bộ căn nhà chỉ có mỗi mình tiếng tôi vang vọng, trong phòng của cậu ta...không có một chút động tĩnh gì.

“A Xảo?” Tôi lại tiếp tục gọi.

A Xảo vẫn còn đang ngủ sao, hoặc là vẫn còn đang tức giận không để ý đến mình.

Tôi liền chạy nhanh ra phía tủ giày, giày của cậu ấy vẫn còn ở đây, xem ra cậu ta chưa đi ra ngoài, nếu vẫn chưa ra ngoài thì giờ này đã muộn học rồi.

Nghĩ tới đó tôi vội vàng lục tìm chìa khóa, nhưng lục mãi vẫn chẳng thấy chiếc chìa khóa mở cửa căn phòng kia đâu, như thế nào mà tìm mãi không thấy. Chẳng lẽ A Xảo mang cả chìa khóa vào phòng rồi.

“A Xảo, bữa sáng ở trên bàn, cậu bị muộn rồi, tôi đi đến trường đây!”

Khi đi học tôi cứ thất thần mãi, nghĩ rằng đây là lần đầu tiên A Xảo tức giận như vậy.

Giữa trưa, một người bạn gọi điện cho tôi, cậu ta nhờ tôi mang quần áo đến phòng giặt của ký túc xá để xếp hàng, rồi cậu ta sẽ tới đó sau.

Thường buổi trưa sinh viên đi giặt quần áo cũng vắng, thế nhưng vẫn không thể lập tức chiếm được máy giặt. Tôi đứng ở một bên chờ, nhìn chăm chú vào trục lăn trong máy giặt quần áo đang đảo quanh, bên tai tiếng máy giặt ù ù làm cho tâm trạng của tôi có một cảm giác kỳ quái.

Tự nhiên trước mắt xuất hiện một thứ gì đó màu đỏ, từng vệt từng vệt một, thứ màu đỏ kia tựa như máu, càng ngày càng nhiều, dường như muốn đem tôi bao phủ.

Tôi dùng sức chớp mắt liên tục, lắc lắc đầu, trước mắt vẫn là máy giặt đang hoạt động, vậy ra bộ phận trục quay của máy giặt đã thôi miên, tôi nhìn chòng chọc vào thì liền xuất hiện ảo giác. Tôi nghĩ thế, nên nhìn quanh bốn phía, không để ý tới cái máy giặt nữa.

Khoảng tầm một phút sau, có một cái máy giặt ngừng vận hành. lát sau đó, một nam sinh cao gầy tới mở cửa máy giặt, tôi nghĩ cậu ta đem quần áo lấy ra rồi đến phiên tôi đem quần áo bỏ vào. Tôi liền đứng đối diện với chiếc máy, nam sinh ngồi chồm hổm đem quần áo lôi ra, tôi nhìn vào thùng máy giặt, nơi đó giống như một hang động thâm sâu đen ngòm không thấy đáy.

Tôi đứng nhìn đến nhập thần, nam sinh kia đi khi nào cũng không biết.

Tôi đem đồng quần áo đang đựng trong chiếc giỏ nhựa lưới ô vuông để tạm lên nóc chiếc máy bên cạnh chứ không phải chiếc máy vừa này nam sinh kia đã dùng, ngồi xổm xuống, nhìn phía sau, không có ai, bạn bè cũng không xuất hiện, hai cái máy giặt khác vẫn đang phát ra tiếng kêu ù ù. Tôi cảm thấy được mình giống như một sinh vật duy nhất tồn tại trong không gian này.

Tôi lại quay đầu nhìn vào thùng giặt của chiếc máy kia, theo lý thuyết nơi đó hẳn phải rất nông, nhưng sao tôi lại cảm thấy nó sâu không lường được. Tôi chậm rãi vươn tay vào nơi tối tăm đó, cả bàn tay vừa tiến vào trong, nhất thời có cảm giác trống rỗng, trong lòng không hiểu sao có cảm giác thôi thúc.

Tôi cúi đầu, nhòm vào gần hơn, đầu tiến vào phía trong dò xét một chút.

Với chiều sâu này hẳn phải đụng vào vách rồi chứ, nhưng sao tôi cái gì cũng chưa chạm vào được, cánh tay trái phải quờ quạng, chỉ có không khí mà thôi. Tôi dán sát mặt vào, vẫn là thấy không rõ, muốn tiếp tục vươn về phía trước, nếu không tìm được điểm cuối kia thì sẽ như thế nào nhỉ?...

Ngay lúc đang tự hỏi, tôi có cảm giác vật gì đó huých vào tay mình, xác thực mà nói là thứ đó đang yên vị ở trên tay của tôi.

Khi tôi nghĩ muốn rút tay về, thì đột nhiên, tay của tôi bị nắm chặt kéo trở lại.

Tôi lôi kéo dữ dội mới rút được tay mình về. Chẳng nhìn thấy bất kỳ cái gì ở trong tay của tôi cả.

Nhưng nhìn kỹ...mới phát hiện trên cánh tay có một sợi tóc dài màu đen. Sững sốt trong chốc lát, mãi đến khi một người bạn động vào vai, tôi mới hồi phục tinh thần. Tôi nghĩ sợi tóc kia là của nữ sinh, hoặc là nam sinh để tóc dài, hoặc có thể quần áo của ai đó bị dính tóc của bạn gái.

“Thùng giặt này rất sâu a.” Tôi ngơ ngác nói.

“Àn?” Người bạn kia tỏ ý không hiểu, nhìn tôi một cái sau đó lại tiếp tục ném quần áo vào thùng giặt, lúc này tôi nhìn thấy quần áo tràn đầy đựng vào vách máy giặt, không gian nhỏ hẹp, không hề sâu thẳm như khi nãy.

2. Chương 2

Sai lầm.

Sáu giờ tối, tôi bước ra từ cửa hàng tiện lợi thì nhìn thấy một cô gái đi ngang qua.

Mặt mũi trắng bệch, áo choàng màu vàng, tóc quăn, đi giày da cao gót màu sáng. Nếu tôi không lầm, cô gái kia là bạn gái của A Xảo.

Diện mạo của cô ta có chút bắt mắt, thế nhưng khuôn mặt trắng bệch rất dọa người, giống như da mặt người chết vậy, rõ ràng là sinh viên mà cách ăn mặc cứ như thiếu phụ, tôi không hiểu vì sao A Xảo lại thích một cô nàng như vậy, tôi không có thiện cảm với cô ta.

Tôi đi theo phía sau cô gái, tất cả mọi người gọi cô ta là Berry. Tôi không muốn cô ta tồn tại trên thế giới này, cô ta chính là người mà A Xảo thích, là chướng ngại vật giữa tôi và A Xảo, là kỳ đà cản mũi.....

Tôi vẫn cho rằng A Xảo cũng không thật sự thích Berry, mà là do Berry đột nhiên xuất hiện quần lấy A Xảo. Một ngày nào đó A Xảo sẽ cảm thấy ở cùng Berry chung một chỗ chẳng có ý nghĩa gì cả rồi rời đi.

Tôi vẫn nghĩ như vậy, bất cứ ai cũng không được yêu A Xảo.

Ngày hôm qua là vì cô ta mà tôi cãi nhau với A Xảo, mối quan hệ của chúng tôi bị rạn nứt. Tôi cảm hận cô ta, nếu cô ta biến mất, A Xảo sẽ nhận ra, cô ta không phải là một cô gái tốt, không xứng với A Xảo.

Giết cô ta! Một âm thanh vang lên trong đầu.

Hôm nay là cơ hội tốt! Một thanh âm khác vang lên. Tôi nắm chặt tay, cước bộ trở nên gấp gáp, giả sử bây giờ tôi xông lên rồi sau đó sẽ như thế nào nữa...

Không được do dự, trời sắp tối rồi.

Không được, không thể giết người, nếu như bị người ta phát hiện sẽ xong đời, và A Xảo sẽ giận dữ hơn.

Giết nàng, là đàn ông không phải sợ!

Không được giết chết, hủy hoại nhan sắc cô ta cũng được.

Giết cô ta! Giết chết cô ta đi!

Không được! Không được

“Câm miệng hết đi!”

Tôi gào to lên.

Hai tay nắm chặt, lặng lặng đứng tại chỗ bất động, mọi người xung quanh đều dừng lại một giây.

Lúc sau mọi người lại tiếp tục chuyện của mình, một số người còn quay đầu lại nhìn, mà lúc này hô hấp của tôi có chút dồn dập, có lẽ là cảm thấy xấu hổ hoặc có lẽ là sợ hãi.

Vừa rồi không khống chế được bản thân nên cho rằng cô gái kia là Berry, khi cô gái quay đầu lại nhìn tôi, tôi mới nhận ra người này tôi không hề quen biết, mặc dù bộ dạng na ná giống Berry khiến cho tôi cảm thấy ghê tởm.

Nếu vừa rồi tôi thật sự động thủ mà lại sai mục tiêu, hậu quả sẽ chẳng thể tưởng tượng nổi, tôi nhất thời không biết phải làm sao.

3. Chương 3

Chiếc chìa khóa

Về đến nhà, tôi mở đèn tường ngoài cửa lớn rồi cởi giày, nhìn thấy giày của A Xảo vẫn để ở bậu cửa, tựa như chưa hề được di chuyển qua.

Khi vào bên trong tôi không bật đèn, bằng trí nhớ đi đến phòng bếp, lấy trong tủ lạnh chai hồng trà ướp lạnh, đi đến bàn ăn vừa ngồi xuống liền không muốn cử động.

Không gian u tối khiến cho người ta dễ dàng bình tĩnh, nhưng lại cảm thấy nặng nề hơn, tịch mịch hơn.

Tôi mở nắp chai, một mùi hương ngọt ngào xông vào mũi liền tu một hơi hết nửa chai nước, nắp chai bị ném sang một bên, sau đó thân thể mệt mỏi dựa lưng vào ghế.

Trong phòng chỉ có ánh sáng mỏng manh hắt vào từ đèn tường ngoài cửa lớn, nhìn về phía phòng ngủ, tầm mắt lại rơi đến phòng của A Xảo.

Trong nhà cực kỳ im lặng, trừ bỏ tiếng tủ lạnh thì không có bất cứ động tĩnh gì. Chắc A Xảo vẫn đang ngủ, không có ánh đèn từ phòng cậu ấy chiếu ra.

Tôi lấy di động từ trong túi, hiện tại mới hơn tám giờ tối, A Xảo cho tới bây giờ chưa từng ngủ sớm như vậy, cậu ta nhất định là vẫn giận cho nên sớm trốn trong chăn rồi, có thể đang chơi PSP đây.

Tôi gục trên mặt bàn, gần đây tinh thần rất kém cỏi, tâm tình cũng lạc lõng, không biết khi nào thì bắt đầu như thế. Tôi ngửi hương hồng trà tỏa ra trong không khí, bắt đầu buồn ngủ, mùi hồng trà dần dần phai nhạt, bất tri bất giác có một mùi nồng đậm khác thường tràn vào.

Mùi kia càng ngày càng mãnh liệt, tôi ngẩng đầu dậy, cơn buồn ngủ biến mất.

Cái mũi hít hít, thật sự là một mùi vô cùng khó ngửi, có chút ghê tởm, lúc trước sao không ngửi thấy nhỉ, mùi kia giống như phát ra từ thứ gì đó đã hư thối.

Tôi đứng lên bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra.

Trong nhà cũng không có đồ vật gì có thể ủ thành như vậy, loại mùi này tựa hồ kinh khủng hơn trong tưởng tượng nhiều.

Tôi nghĩ có lẽ mùi không ở phía này, liền đi hướng phòng ngủ, mùi ở nơi đó lợi hại hơn.

“A Xảo.” Theo thói quen gọi lớn

Tôi gõ cửa, hơi thở trở nên dồn dập, mùi kia là từ phòng A Xảo truyền ra, vì sao trong phòng A Xảo lại có thứ mùi kỳ quái như vậy, trong lòng lập tức cảm thấy lo lắng.

Tôi liều mạng gõ cửa phòng, kêu to, không có tiếng đáp lại, bên trong tựa như không có ai.

Dự cảm không tốt trở dậy.

“A!” Tôi đột nhiên nhớ tới dưới lầu có lão Lưu thợ mộc.

Vì thế tôi vội vàng chạy ra khỏi nhà hướng tới nhà lão Lưu.

“Tiểu Vương a hay là người tự giữ chìa khóa nhà của người đi.”

Lão Lưu vừa thấy tôi liền đưa ra chiếc chìa khóa.

“Đây là...”

Tôi nghi hoặc nhìn chiếc chìa khóa đó.

“Ai...” Lão Lưu hít một hơi, “Là chìa khóa trong nhà người chứ đâu, người về sau đừng gửi ở đây nữa được không, coi như ta xin người đấy.”

“Ông như thế nào lại có chìa khóa nhà tôi?” Đây đúng là chìa khóa phòng A Xảo.

“Ta nói Tiểu Vương a, không phải mỗi lần người đi đều đem chìa khóa để ở đây sao, ta không nhận người cứ nèm vào, ta còn chưa già tới mức hồ đồ đâu, còn trẻ như người sao lại không nhớ chứ hả?”

Lão Lưu đem chìa khóa nhét vào tay tôi, sau rời đi.

Tôi vuốt cái chìa khóa, nhất thời giống như bị điện giật, tựa như trong TV hay có kiểu mất trí nhớ liền nhớ ra vậy, có một ý nghĩ hiện lên rằng tôi đã giết A Xảo.

Tôi nắm thật chặt chiếc chìa khóa, hình dạng của nó hằn sâu đậm vào lòng bàn tay đau nhói.

A Xảo đã chết, A Xảo là tôi giết, tôi đã giết chết cậu ta.

.....

.....

“A Xảo à, vì sao cậu lại muốn ở chung với cô ta, chúng ta sống cùng nhau lâu như vậy không tốt sao ”

“Cô ấy là bạn gái của mình, cùng lắm khi có thời gian rảnh mình sẽ lại về thăm cậu, sẽ không quên cậu là được rồi.”

“A Xảo, cậu đi rồi mình làm sao sống qua quãng thời gian này, không được đi...”

“Aizz, sao mà buồn nôn đến vậy chứ, mình sẽ không trọng sắc khinh bạn, cậu đừng làm biểu tình đó nữa.”

“Mình thích cậu như vậy, vì sao lại muốn bỏ đi?!”

“Cậu... Buông tay ra, nói cái gì kỳ cục vậy!”

“Không Minh thích cậu, A Xảo, ai cũng không thể đem cậu cướp ra khỏi tay mình đâu!”

“Người buông ra, thật ghê tởm! Ta có bạn gái! Ta thích nữ nhân!”

“A Xảo ...”

.....

.....

Tôi đi đến trước phòng ngủ của A Xảo, ngồi bện xuống đất, mở lòng bàn tay nhìn dấu vết chiếc chìa khóa in hằn rỉ máu.

Vì không muốn A Xảo rời đi, tôi đã giết cậu ấy, hơn nữa đem thi thể của cậu ấy giấu ở tủ quần áo trong phòng ngủ.

Tôi không muốn mở cửa phòng, tôi không nên mở ra, cái gì tôi cũng không biết, tôi không nên lấy lại chiếc chìa khóa này, tôi vẫn như cũ tin rằng A Xảo ở bên trong.

Đối với tôi, cậu ấy chỉ đang ngủ.....

4. Chương 4

Tái diễn

Buổi chiều thứ tư có hoạt động các câu lạc bộ, tôi ở trong Câu lạc bộ điện ảnh và truyền hình, cùng câu lạc bộ DV luôn sát cánh trong nhiều hoạt động của trường lớp, bất quá câu lạc bộ DV còn có rất nhiều hoạt động ngoại khóa khác.

Thành viên hai câu lạc bộ thường xuyên trao đổi với nhau, cùng nhau xem phim, lắm lúc còn bị nhầm là cùng chung một câu lạc bộ.

Vẫn như bình thường, tôi sớm đã vào trong phòng học họp câu lạc bộ, có vài người bạn mới đến, chúng tôi lên Youtube xem video chờ mọi người đầy đủ.

Chỉ chốc lát sau các thành viên đã lục đục đi vào, trong phòng náo nhiệt hẳn lên, tôi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, liền đứng phắt dậy, chung quanh vài người giật mình.

“Uy, đến đây xem... là người bên kia sao?” Tôi run rẩy vỗ vỗ người bạn học đứng cạnh.

“Có hai người cậu chỉ ai?”

Tôi cũng nhìn thấy hai người, trong đó một người là A Xảo.

A Xảo đã chết, cậu ta như thế nào xuất hiện ở trong này, ảo giác, nhất định là nhìn lầm rồi.

Tôi kinh hoàng mà đi hướng người giống A Xảo như đực, người kia biểu tình kỳ quái mà nhìn tôi, tôi kinh ngạc bước nhanh qua mặt người đó, khi tôi nghe được có người hô một tiếng “A Xảo”, tôi sợ hãi mà chạy ra ngoài.

Sớm về đến nhà, toàn thân rét run, chân mềm nhũn.

Rốt cục mở cửa phòng A Xảo ra, cậu ta hẳn là vẫn ở trong tủ quần áo.

Tôi đứng ở cánh cửa ngây người thật lâu, nụ cười của A Xảo, hình dáng của A Xảo, hình ảnh cậu ta lúc tôi nhìn thấy trong phòng họp câu lạc bộ hiện ra, tôi nhớ cậu ta đến phát khóc.

Tưởng tượng cảnh A Xảo trên người mặc T-shirt trắng đẫm máu, lẳng lặng cuộn mình ở trong tủ quần áo, cho dù trên người y đầy giòi bọ, thì vẫn cứ đẹp trai cao ráo như vậy.

Tôi do dự mở cửa tủ quần áo, hô hấp dừng một chút, bên trong cái gì cũng không có.

Tôi mệt mỏi mà ngồi dưới đất, nhìn tủ quần áo rỗng tuếch mà nước mắt chảy xuống.

Cho tới nay, tôi đều tự lừa mình dối người mà nói với mình rằng A Xảo bị mình giết, cậu ấy vĩnh viễn thuộc về mình, sẽ không bỏ đi.

Tôi bắt đầu tin mình giết A Xảo, đem cậu giấu ở trong tủ quần áo, nhưng sợ hãi mình giết người, sợ hãi bị người biết, vì thế đem chìa khóa gửi cho lão Lưu, chỉ cần vào không được tôi sẽ vẫn nghĩ A Xảo còn ở bên trong.

Thời điểm nhìn thấy A Xảo hôm thứ tư, ngay sau đó tôi liền vạch trần trò khôi hài tự biên tự diễn của mình.

Sau khi biết rõ sự thật tôi vẫn bắt đầu diễn trò đùa đó, đem chìa khóa cho lão Lưu, cứ như vậy, lão Lưu mỗi lần đều bắt đắc dĩ giúp tôi diễn.

A Xảo một năm trước đã chuyển đi, nhưng với tôi mà nói cậu ấy vẫn ở tròn căn phòng kia, vĩnh viễn sẽ không rời đi.

Đôi giày kia là tôi đặt mua cho cậu ấy, là do A Xảo không đi vừa, tôi vẫn bày ở đó, chỉ cần nhìn nó, tôi liền cảm thấy cậu ấy vẫn ở đây, còn có chiếc chìa khóa dự phòng thì để bên trong chiếc giày, tôi nhớ rõ là chiếc giày bên trái....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-xac-he-liet-chiec-chia-khoa>